Prof. MUDr. Alexander Ferko, CSc.

Na anketní otázky odpovídá Prof. MUDr. Alexander Ferko, CSc.

Mohl byste nám prozradit, jaké povolání jste si představoval, že budete vykonávat, když jste chodil do základní školy a co nakonec rozhodlo o Vaší volbě?

Pokud mohu říci pravdu, tak v době mého studia na základní škole, to bylo několik různých povolání, ale moje představa jistě nebyla uzavřena a již vůbec ne ve smyslu studia medicíny. V průběhu studia na gymnáziu jsem se ubíral spíše humanitním směrem, chtěl jsem studovat Lesnickou vysokou školu, což mi táta, jako fořt, zakazoval a mé definitivní rozhodnutí vyznělo pro Veterinární vysokou školu. V posledním momentě jsem se, jistou shodou událostí, rozhodl pro medicínu a studium v Hradci Králové.

Vybavíte si okamžik, kdy Vám vědecká činnost přinesla největší radost?

Pravděpodobně to bylo v roce 1998, kdy jsem společně s kolektivem z Hradce Králové obdržel Cenu ministra zdravotnictví České republiky za výzkum. Nešlo jen o samotný fakt získání ceny, šlo zejména o to, že jako mladý člověk jsem měl to štěstí realizovat svůj nápad, otestovat jej v experimentálních podmínkách a následně realizovat v klinické praxi ku prospěchu našich pacientů. Šlo tehdy o novou metodu endovaskulární léčby výdutí aorty.

Za posledních dvacet let se věda hodně změnila. Jaký vývoj předpokládáte ve Vašem oboru v následujících deseti letech?

Vývoj v medicíně, v chirurgii a používaných technologiích je tak dynamický, že v současnosti málokdo dokáže odhadnout, kde budeme v chirurgii stát za 10 let. Rozhodně však chirurgové budou disponovat méně invazivními metodami operování, které budou přesnější, nebudou zraňovat okolní tkáně, a tím budou zatěžovat pacienta méně a méně. Jsem přesvědčen o tom, že pacienti i po těžkých výkonech budou rychleji navráceni zpět do svého sociálního prostředí a budou méně trpět komplikacemi, které samotná chirurgická léčba přináší. To, nač se musíme soustředit, a speciálně v České republice, je udržení zdravého rozumu, pěstování humanity a etických principů poskytování léčebné péče. Protože bez ohledu na rozvoj a supermoderní technologie je medicína a chirurgie o lidech, což nám v poslední době uniká.

Ve svém projevu u příležitosti jmenování profesorů v říjnu 2008 ministr školství zmínil: "Akademický svět bývá někdy stereotypně vnímán jako centrum potenciálního odporu vůči stávajícímu společenskému uspořádání". Jaké kroky byste doporučil budoucímu ministrovi školství?

Nedovolím si doporučovat panu ministrovi žádné kroky, protože moje životní a odborná zkušenost je relativně krátká, nicméně co jednoznačně cítím, je nedoceněnost náročné práce učitele. Bez systémové podpory vzdělávání lékařů se můžeme dočkat velmi nedobrých konců, které si naši pacienti nezaslouží.